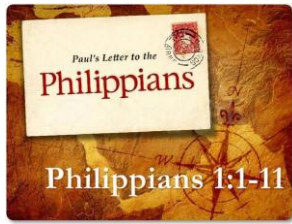
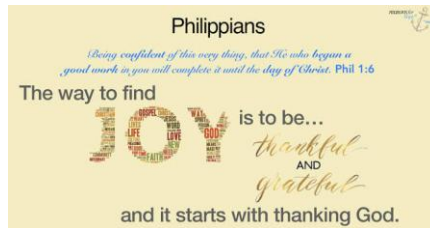
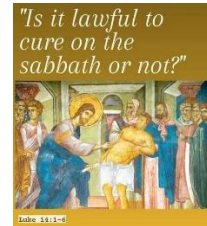

บทเทศน์และข้อคิด วันศุกร์ที่ 30 ตุลาคม 2026

บทอ่าน: ฟิลิปปี 1:1-11 และ ลูกา 14:1-6

สาระสำคัญของบทอ่านทั้งสองบทวันนี้ จดหมายเปาโลถึงชาวฟิลิปปี 1:1-11 พูดถึง “หัวใจที่เปี่ยมด้วยความรักและเดบิโต” ขณะที่ ลูกา 14:1-6 เปิดโปง “หัวใจที่แข็งแกร่งและมองคนด้วยกฎมากกว่าความเมตตา”

“พระเจ้าทรงไม่ได้ถามเพียงว่า เรารู้กฎมากแค่ไหน แต่ทรงถามว่า หัวใจของเราเหมือนพระเยซูเจ้ามากขึ้นหรือยัง?”

1. ภูมิหลังและเกร็ดความรู้ที่น่าสนใจ

ฟิลิปปี: เมืองที่เปาโล “รักมากเป็นพิเศษ”

จดหมายฟิลิปปีมีบรรยากาศแตกต่างจากจดหมายหลายฉบับของเปาโล เพราะแม้เปาโลเขียนจากสถานการณ์ที่ถูกจองจำ แต่กลับเต็มไปด้วย ความชื่นชมยินดี ความรัก และความขอบคุณ ประโยคสำคัญคือ “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าทุกครั้งที่ระลึกถึงท่านทั้งหลาย” เปาโลไม่ได้เริ่มด้วยการตำหนิ แต่เริ่มด้วย การขอบคุณ และประโยคที่งดงามที่สุด: “พระองค์ผู้ทรงเริ่มงานดีในท่าน จะทรงทำให้สำเร็จจนถึงวันของพระเยซูเจ้า” หมายความว่า อย่ามองคนเพียงจากสภาพของเขาในวันนี้ แต่จงมองเขาด้วยสายตาของพระเจ้าว่าเขายังอยู่ในกระบวนการของการถูกสร้างให้สมบูรณ์ นี่ใช้อย่างมากกับครอบครัวและพระศาสนจักร

ส่วนพระวรสาร: พระเยซูทรงรักษาคนป่วยในบ้านของฟาริสี

พระเยซูเจ้าทรงไปรับประทานอาหารในบ้านของผู้นำชาวฟาริสี และพระคัมภีร์บอกว่า “เขาทั้งหลายคอยจับผิดพระองค์” สังเกตคำว่า “จับผิด” เขาไม่ได้มองพระเยซูเจ้าเพื่อเรียนรู้, ไม่ได้มองเพื่อพบพระเจ้า, แต่กำลังมองว่า “พระองค์จะทำผิดอะไรหรือเปล่า?” แล้วมีชายคนหนึ่งเป็นโรคบวมน้ำอยู่ต่อหน้าพระองค์ พระเยซูเจ้าทรงถามว่า “ในวันสับาโต การรักษาคนป่วยนั้นถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่?” ทุกคนเงียบ แล้วพระองค์ทรงรักษาชายคนนั้น นี่คือการปะทะกันระหว่าง “กฎ” กับ “ความเมตตา”

พระเยซูเจ้าไม่ได้บอกว่ากฎหมายไม่สำคัญ แต่ทรงเตือนว่า เมื่อกฎของเราทำให้เราไม่เห็นความทุกข์ของคน กฎนั้นกำลังถูกใช้ผิดจุดประสงค์

“พระเจ้าทรงมองคนด้วยความหวัง แต่เราก็มองคนด้วยความผิด”

วันหนึ่งชายคนหนึ่งไปสารภาพบาปกับพระสงฆ์ เขาพูดว่า “คุณพ่อครับ ผมมีบาปอยู่หลายอย่าง แต่มีเรื่องหนึ่งที่ผมภูมิใจมาก คือผมไม่เคยตัดสินคนอื่นครับ” พระสงฆ์ถามว่า “ดีมาก แล้วคุณคิดอย่างไรกับคนที่ชอบตัดสินคนอื่น?” ชายคนนั้นตอบทันทีว่า “คนพวกนั้นเลวมาก ๆ และแย่มาก ๆ เลยครับ!” พระสงฆ์ยิ้มแล้วพูดว่า “ลูกเห็นไหมว่า เราใช้เวลาไม่ถึงหนึ่งนาทีก็นำสิ่งที่เรากล่าวว่าเราไม่ทำแล้ว”

มนุษย์เรามีความสามารถพิเศษอย่างหนึ่ง คือมองเห็นความผิดของคนอื่นได้ชัดกว่าความผิดของตัวเอง และนี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นในพระวรสารวันนี้ พระเยซูเจ้าเสด็จเข้าไปในบ้านของผู้นำฟาริสี แต่คนเหล่านั้นไม่ได้มองพระองค์ด้วยหัวใจที่เปิดกว้าง พระคัมภีร์บอกว่า “เขาทั้งหลายคอยจับผิดพระองค์” เขาไม่ได้ถามว่า “พระองค์จะสอนอะไรเรา?” แต่ถามว่า “พระองค์จะทำผิดอะไรให้เราจับได้?” นี่เป็นอันตรายอย่างหนึ่งของชีวิตฝ่ายจิต **เมื่อเราเริ่มมองทุกสิ่งด้วยสายตาของผู้พิพากษา เราจะค่อย ๆ สูญเสียหัวใจของผู้เมตตา**

และเมื่อเราหันมาดูบทอ่านจากจดหมายของนักบุญเปาโลถึงชาวฟิลิปปี เราพบภาพตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง เปาโลพูดว่า “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าทุกครั้งที่จะระลึกถึงท่านทั้งหลาย” เปาโลไม่ได้เริ่มด้วยการพูดว่า “พวกท่านมีข้อผิดพลาดอะไรบ้าง” แต่เริ่มว่า “เมื่อข้าพเจ้าคิดถึงพวกท่าน ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า” นี่คือนิยามของพระเยซูเจ้า เปาโลสามารถมองเห็นความดีเล็ก ๆ ในแต่ละบุคคล เพราะท่านเชื่อว่า พระเจ้ากำลังทำงานอยู่ในชีวิตของคนเหล่านั้น และเปาโลกล่าวอย่างงดงามว่า “พระองค์ผู้ทรงเริ่มงานดีในท่าน จะทรงทำให้สำเร็จ” นี่เป็นประโยคที่เราควรจำไว้ **โดยเฉพาะเวลาที่เราคิดหวังกับใครสักคน อย่าตัดสินคนจากบทหนึ่งของชีวิต แล้วคิดว่านั้นคือหนังสือทั้งเล่ม** เพราะพระเจ้ายังเขียนต่ออยู่ **ลูกของเราอาจยังไม่เป็นอย่างที่เราต้องการ, สามียังหรือภรรยาอาจยังไม่เป็นอย่างที่เราคาดหวัง, สมาชิกวัดบางคนอาจยังมีข้อบกพร่อง** แม้แต่ตัวเราเองก็ยังไม่สมบูรณ์, แต่พระเจ้าตรัสว่า **“งานของเรายังไม่เสร็จ”**

พระวรสารวันนี้จึงมีคำถามสำคัญมาก ชายที่เป็นโรคบวมน้ำคนนั้นอาจไม่ได้พูดอะไรเลย แต่การปรากฏตัวของเขาทำให้เห็นว่า คนบางคนกำลังเผชิญความทุกข์ ขณะที่คนอื่นกลุ่มกำลังจับผิด พระเยซูเจ้าทรงเลือกอะไร? พระองค์เลือก **ช่วยคน** เพราะสำหรับพระเยซูเจ้าทรงเห็นว่า “คน” สำคัญกว่าการเอาชนะในการถกเถียง **ความเมตตาสำคัญกว่าการรักษาอาการ** และชีวิตของคนสำคัญกว่าการที่เราจะพิสูจน์ว่า “ฉันเป็นฝ่ายถูก” นี่เป็นบทเรียนสำคัญสำหรับพระศาสนจักรในปัจจุบัน บางครั้งเรามัวแต่ถามว่า “ใครผิด?” “ใครไม่ทำตามระเบียบ?” “ใครไม่เหมือนเรา?” “ใครคิดไม่เหมือนเรา?” แต่พระเยซูเจ้าทรงถามอีกคำถามหนึ่งว่า “มีใครกำลังเจ็บปวดเป็นทุกข์ใจอยู่ตรงหน้าเราหรือไม่?” นี่คือหัวใจของพระศาสนจักร พระศาสนจักรไม่ควรเป็นสถานที่ที่คนกลัวว่าจะถูกจับผิด แต่ควรเป็นสถานที่ที่คนรู้สึกได้ว่า “แม้ฉันยังไม่สมบูรณ์ แต่ที่นี่มีคนช่วยฉันให้กลับมาหาพระเจ้าได้”

มีเกร็ดเล็ก ๆ ที่น่าสนใจเกี่ยวกับคำว่า “การขอบพระคุณ” ในภาษากรีก คือ *eucharisteō* ซึ่งมีรากเดียวกับคำที่พระศาสนจักรใช้เรียก **Eucharist** — ศีลมหาสนิท นั่นทำให้เราเห็นภาพสวยงาม คนที่มีหัวใจแบบศีลมหาสนิท คือคนที่เรียนรู้จะมองชีวิตด้วยการขอบพระคุณ เปาโลแม้ว่าถูกจำคุก แต่ยังขอบพระคุณ พระเยซูเจ้าอยู่ท่ามกลางคนที่กำลังจับผิด แต่ยังทรงเลือกความเมตตา ดังนั้น ความเป็นคริสตชนไม่ได้วัดจากว่า เรามีปัญหาน้อยแค่ไหน แต่อยู่ที่ว่า เมื่อพบเจอปัญหา เรามีหัวใจแบบไหน

วันนี้หลังจากฟังเทศน์ฟังธรรมในพิธีมิสซา ขอให้เราถามตัวเองเพียงสามคำถาม

หนึ่ง — วันนี้ฉันกำลังมองใครด้วยสายตาของฟาริสีหรือไม่? คือมองเขาเพื่อจับผิด

สอง — ฉันมีใครสักคนที่ฉันควรขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับเขาหรือไม่? แม้เขาจะยังไม่สมบูรณ์

สาม — มีใครกำลังเจ็บปวดอยู่ใกล้ตัวฉันหรือไม่ และฉันกำลังทำอะไรเพื่อเขา?

เพราะวันหนึ่ง พระเจ้าจะไม่ได้ถามเราเพียงว่า “เจ้ารู้จักพวกเราแค่ไหน?” แต่พระองค์อาจถามว่า “เมื่อเจ้าพบคนที่กำลังเจ็บปวดเผชิญความทุกข์ เจ้ารักเขาและเห็นอกเห็นใจเขาหรือไม่?”

และในวันที่เราพบความบกพร่องของคนอื่น ขอให้จำคำของนักบุญเปาโลไว้: “พระองค์ผู้ทรงเริ่มงานดีในท่าน จะทรงทำให้สำเร็จ” อย่าเพิ่งปิดหนังสือชีวิตของใคร เพราะพระเจ้ายังทรงเขียนอยู่ และบางที พระองค์อาจกำลังใช้เราเป็นหนึ่งใน “ปากกา” ที่พระองค์ทรงใช้เขียนบทต่อไปของชีวิตเขา **ขอให้พระศาสนจักรของเราเป็นพระศาสนจักรที่คนพบความเมตตา ก่อนพบการตัดสิน พบพระเยซูเจ้า ก่อนพบกฎ และพบความหวัง ก่อนพบความผิด อาแมน**

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเชนต์จ่อหน้ ลาดพร้าว กรุงเทพฯ